

Cât este omul de stricat?

Întrebare

Eu nu cred că Dumnezeu și Fiul Său numesc bună autocritica nimicitoare în sensul „în noi nu era nimic plăcut”. Cine vorbește în felul acesta, după părerea mea calomniază într-un anumit fel pe Dumnezeu, căci omul ca și creatură a lui Dumnezeu cu toată căderea în păcat nu poate fi total rău!! Cu toate acestea modestia și efortul permanent pentru credință și urmare a lui Hristos sunt desigur importante pentru om.

Răspuns

Dragă ...,

Afirmației dumneavoastră, că se ajunge în apropierea blasfemiei dacă se spune că „în noi nu este nimic plăcut”, dorim să-i opunem, că în cadrul acestei afirmații este vorba dimpotrivă de un principiu fundamental al Evangheliei, pe care noi trebuie să-l prețuim foarte mult. Dorim să justificăm aceasta în cele ce urmează.

După ce Dumnezeu a alungat pe omul căzut din Paradis, întreaga lume de atunci a pierit în judecata potopului: „Și Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua” (Geneza 6.5).

După aceea Dumnezeu l-a verificat pe om prin Lege, dacă el va corespunde cerințelor minime ale lui Dumnezeu – Legea nu era mai mult decât atât. Și rezultatul a fost dovada că prin faptele Legii nici un om nu putea fi îndreptățit (Galateni 2.16). Și această verificare a dovedit numai, că omul nu este capabil să facă binele – în cazul acesta să împlinească Legea.

După aceea prezența lui Hristos pe pământ a fost cea mai mare punere la încercare a omului. El a locuit printre oameni plin de har și de adevăr și a mers din loc în loc făcând bine. În orice privință El a revelat o putere care putea să elibereze pe om din orice rău imaginabil – fie păcat, boală, moarte sau diavolul. În afară de aceasta cu inima Lui plină de compasiune a arătat un har, a cărui putere a folosit-o spre binele oamenilor păcătoși. Care a fost rezultatul acestei revelări a bunătății divine? Ura absolută a omului împotriva bunătății desăvârșite a lui Dumnezeu iese la lumină. Era prezentarea definitivă a ruinei totale a omului, fie el iudeu sau păgân. Iudeii (ca atare, care au fost încercați sub Lege) au pecetluit soarta lor atunci când au lepădat pe Mesia demult făgăduit și au zis: „Noi nu avem alt împărat decât Cezarul”. Aceasta era decădere. Restul națiunilor (ca atare, care au fost puse la încercare fără Lege) au dovedit stricăciunea lor totală, prin aceea că autoritatea de guvernare încredințată lor de Dumnezeu începând cu Nebucadnețar au folosit-o ca să condamne pe Fiul lui Dumnezeu, după ce mai înainte L-au declarat nevinovat [Remarca redacției: prin Pilat și Irod, vezi Luca 23.4,14,15). Crucea a fost răspunsul omului la dragostea lui Dumnezeu – dovada definitivă, că omul este nu numai un păcătos, ci este un păcătos ruinat, pentru care nu mai este nici o speranță de a se îmbunătăți prin sine însuși.

Toate posibilitățile, pe care Dumnezeu le putea folosi ca să câștige inima omului, au fost acum epuizate. Imposibilitatea de a face ceva bun cu omul natural s-a dovedit clar. Ce se va petrece acum? Hristos lepădat de lume Se urcă în glorie și lumea ajunge sub judecată. Lumina lumii este luată și lumea este lăsată în întuneric. Prințul vieții este omorât și lumea este lăsată în moarte. Moartea și întunericul umplu întreaga scenă, iudeii ca și toate celelalte națiuni sunt morți față de Dumnezeu, morți în păcate și fărădelegi.

Deci nu mai este nici o speranță pentru lumea ruinată? Trebuie lumea cu încărcătura ei enormă de suflete pierdute să meargă în întâmpinarea judecății? A biruit păcatul și moartea lumea? A zădărnicit diavolul planurile lui Dumnezeu, a închis el omenirea în pierzare lipsită de speranță și a triumfat peste ea? În ceea ce privește omul, răspunsul este clar: totul este pierdut – irecuperabil stricat. Crucea dovedește că este vorba nu de o lume aflată pe moarte ci de o lume moartă: „socotim că dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit” (2 Corinteni 5.14).

Însă în această criză extremă, în care lumea este practic la capăt și istoria ei îngrozitoare de păcat se sfârșește în moarte, Dumnezeu revine la planurile Lui veșnice, acționează spre bucuria Lui proprie și la timpul potrivit dezvăluie tainele inimii Sale. Chiar dacă lumea este moartă – Dumnezeu trăiește; și Dumnezeu cel viu acționează potrivit planurilor Sale. Lumea a pus pe Hristosul lui Dumnezeu pe o cruce dezonorantă; Dumnezeu Îl înviază dintre morți și Îl așează pe tronul Său de glorie. La timpul potrivit, în marea zi de Rusalii, Duhul lui Dumnezeu coboară în lume de la Hristosul înălțat și glorificat. Cu siguranță era un moment deosebit, atunci când pământul zăcea pustiu și gol și întunericul era răspândit peste adânc și Duhul lui Dumnezeu plutea peste ape; însă mult mai măreață era ziua în care Duhul lui Dumnezeu a coborât într-o lume, care s-a stricat pe sine însuși, prin aceea că a lepădat Lumina lumii și a omorât pe Prințul vieții. Nu putem spune, că încă o dată „întunericul era peste adânc” și că Duhul lui Dumnezeu „plutea peste suprafața apelor”? Dumnezeu începe o creație nouă, care nu se bazează pe un om muritor, ci pe „Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu” – pe începutul creației lui Dumnezeu (Matei 16.16; Apocalipsa 3.14).

Aceia care au murit cu Hristos (față de păcat) (Romani 6.2,8,10), au fost și îngropați cu El (Romani 6.4), merg acum pe drumul lor în caracterul nou (nu îmbunătățirea) al vieții. În Romani 6.6 se spune că „omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat”. Dacă în omul vechi ar fi fost numai *ceva* bun, atunci el nu ar fi trebuit răstignit și trupul păcatului nu ar fi trebuit desființat. Dacă în omul natural ar fi cătuși de puțin *ceva* bun, harul ar fi fost cel mult un mic ajutor și noi nu am fi avut nevoie de nașterea din nou (Ioan 3.3) și de viața nouă (Romani 6.4) de sus, ci numai de o îmbunătățire a omului vechi. Carnea (natura veche) este însă nu numai păcătoasă, ci în Romani 7.18 se spune chiar: „știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun.” Deci este nu numai *mult rău*, ci chiar *nu este nimic bun*. Toate faptele bune conform etaloanelor omenești, pe care cineva, care nu aparține lui Hristos, ar putea să le facă sunt total fără valoare înaintea lui Dumnezeu, deoarece ele au fost făcute independent de El, „pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate” (Romani 8.7). De aceea se mai spune și: „cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu” (Romani 8.8) = „Nu se găsește nimic plăcut”.

În Galatia erau atunci din aceia care considerau posibilă o îmbunătățire a omului vechi. Ei predicau printre altele și circumcizia. Apostolul a trebuit de aceea cu mânie sfântă, pentru că vedea Evanghelia în pericol, să atenționeze pe credincioșii din Galatia: „Atunci poticnirea crucii a fost înlăturată. De s-ar tăia chiar de tot cei care vă tulbură” (Galateni 5.11-12).

Tânărului, care în Marcu 10 vine la Domnul Isus și dovedește unele trăsături de caracter plăcute, așa că noi citim despre el chiar: „Isus, uitându-Se la el, l-a iubit ...” (Marcu 10.21), Domnul Isus Însuși îi spune: „Nimeni nu este bun, decât *Unul singur, Dumnezeu*” (Marcu 10.18). Nu este nici un om bun în lume. El spune (ca să exprimăm cu cuvintele noastre): dacă tu vezi în Mine numai un om, atunci nu Mă poți numi bun. – Și Domnul Isus spune aceasta, cu toate că El era Cel ascultător desăvârșit și Cel fără păcat. Și ce se constată, atunci când Domnul a pus la probă inima lui? Atunci dispăre ce era plăcut și inima lui se revelează că în ea nu se găsea nimic pentru Dumnezeu, care venise ca Om. El a plecat mâhnit (Marcu 10.22).

Dar nu se spune, după ce Dumnezeu a creat pe om: „și, iată, era foarte bine” (Geneza 1.31)? Desigur! Dumnezeu a creat pe om în chipul Său. Dar prin păcătoarea lui (Geneza 3) el însuși s-a adus sub povara vinei și s-a expus însuși judecății lui Dumnezeu. Deja împăratul Solomon a trebuit să recunoască, „Dumnezeu l-a făcut pe om drept, dar ei au căutat tot felul de născociri” (Eclesiastul 7.29). În afară de aceasta el a primit o natură decăzută, care este neîmbunătățit de rea, cu o inimă, despre care în Ieremia 17.9 se spune: „Inima este nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare”. Însă nici măcar aceasta nu este totul: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar; nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este *nici unul* măcar” (Romani 3.10-12). Și aceasta s-a arătat nu numai în prezența Fiului lui Dumnezeu pe pământ și acolo în mod deosebit la cruce, așa cum am descris mai înainte, ci se arată și astăzi în fiecare zi, în care oamenilor li se vestește vestea bună a lui Dumnezeu despre mântuirea în Isus Hristos și cu toate acestea ei resping această ofertă minunată a harului și se dau mulțumiți cu ofertele desfătărilor lipsite de conținut ale lumii și prin aceasta aleargă nechibzuit în pierzare.

Ce fericire, că este posibil să fi legat cu Omul al doilea, Omul din cer (1 Corinteni 15.47-49). El, ca ultimul Adam (1 Corinteni 15.45), a dat naștere la o generație de oameni nouă. Romani 5.12-21 ne arată cum are loc schimbarea de la primul Adam (cel din Geneza) la ultimul Adam (Hristos). Printr-o faptă a păcatului lui Adam a venit moartea în lume, și deoarece el era capul unei familii de oameni, toți urmașii lui cad sub consecințele neascultării lui. Moartea este sentința de judecată anunțată de Dumnezeu omului (Adam). Și omul, care stă sub judecată, trebuie să meargă la judecată. Hristos dimpotrivă era ascultător până în moarte. Acțiunea Sa de dreptate (Romani 5.18) a dat lui Dumnezeu locul care I se cuvine, și aceia care cred în El sunt legați cu El în loc cu Adam. Învățătura se încheie cu sentința: „... pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și harul să domnească prin dreptate spre viață eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 5.21).

Moartea este consecința a aceea ce noi suntem „în Adam”; viața veșnică dimpotrivă este urmarea faptului că noi suntem „în Hristos”. Aceasta este har din belșug și arată clar pentru ce

credinciosul este văzut așa, că el a lepădat omul vechi (Efeseni 4.22) – aceasta este acum realizarea practică a adevărului că „omul vechi a fost răstignit cu Hristos” – și „a îmbrăcat pe Hristos” (Galateni 3.27). Ce fericiți ne face să știm că în ochii lui Dumnezeu nu mai suntem legați cu omul care *stă* sub judecată, ci cu Omul care a *purta* judecata și a fost înviat dintre morți prin slava Tatălui (Romani 6.4). De aceea putem exclama cu apostolul Pavel: „Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.2), care lucrează în aceia care se află numai „în Adam” (primul Adam). Noi ne-am schimbat poziția din Adam în Hristos, Omul al doilea, respectiv ultimul Adam; o schimbare cum nu poate fi mai mare: „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). O îmbunătățire nu era suficientă aici, trebuia să vină o creație cu totul nouă.

Desigur Dumnezeu a avut întotdeauna în vedere acest al doilea Om, de aceea El ne-a ales imediat nu în primul Adam, ci în Hristos, și aceasta deja înainte de întemeierea lumii – deci cu mult înainte de crearea lui Adam. Când apoi la cruce a ieșit la lumină toată stricăciunea primului om, așa cum am descris mai înainte, exact în același moment a devenit total vizibilă desăvârșirea și frumusețea Omului al doilea, și de aceea acest al doilea Om a fost glorificat în același moment (Ioan 13.31).

Stricăciunea noastră totală aduce cu atât mai mult la lumină gloria Persoanei Sale. De aceasta vrem să ne bucurăm din toată inima.

Cu salutări cordiale,
Redacția SoundWords